

nu kwam er een andere in haar plaats. Deze had de zaak heel anders willen aanpakken, maar toch scheen ook haar manier niet de rechte en Duinwijk als badplaats bleef kwijnen.

Men had gaarne van Dr. Adrichem meer medewerking gehad en was er overtuigd van, dat, wanneer hij er zich mee ging bemoeien, de zaak een heel ander verloop zou krijgen. Hij was er echter niet toe te bewegen en sloeg de schitterendste aanbiedingen van de Directie dadelijk van de hand.

Hij verkoos geen baddokter te worden; waren er zieken dan konden zij hem roepen en hij zou ze behandelen, onverschillig of ze in het Badhotel of in het dorp logeerden, maar zich verbinden aan de maatschappij dat nooit.

Een jonge dokter kreeg toen de betrekking, die echter weldra bleek niets dan een eerepost te zijn. In het dorp, dat behalve de gewone notabelen, — de pastoor, de dominé, de ontvanger en de notaris — geheel door arme visschers bewoond werd, was Dokter Adrichem hoogst populair, men wist dat hij rijk was, maar vond hem zonderling. Zijn eigen familie verdiepte zich in allerlei vermoedens over de redenen, die hem konden genoopt hebben zich nu twaalf jaren geleden op acht en twintig jarigen leeftijd geheel van de wereld af te zonderen.

Hij was in zijn jeugd een vroolijke knaap geweest, meer dan vroolijk zelfs, als student stond hij bekend om zijn dolle streken, die hem echter niet beletten binnen betrekkelijk korten tijd zijn studiën af te maken. Van jongs af had de zee hem steeds aangetrokken en zeer tegen den zin zijner familie besloot hij dokter van de Marine te worden. Hij vertrok vol illusiën blijde, opgewonden en kwam na drie jaren uit Indië terug als een schim van zijn vroeger zelf, bleek, ziekelijk, lusteloos, afgemat, levensmoede. Zijn kameraden wisten niet anders dan dat hij langzamerhand zoo was geworden. Zijn eerste werk was zijn ontslag uit den dienst te nemen; alweer tegen den zin zijner ouders en zuster.

Maar hij ging zijn weg, zonder iemand ooit eenige verantwoording van zijn daden te geven; de plaats van gemeente-dokter in Duinwijk was sinds lang vacant, niemand had lust zich op het eenzame stranddorpje, dat toen geheel van de wereld afgescheiden was, voor een karig inkomen te vestigen en toen een Dr. Adrichem er naar solliciteerde werd het postje hem met vreugde gegund. Een geschikt huis was er in het heele dorp niet te vinden, hij liet er zich een bouwen, nam een huishoudster op advertentie en na dien tijd waren er juist twaalf jaren verlopen, gedurende welke Adrichem slechts twee malen zijn dorp verlaten had om zijn ouders te begraven.

Hij leefde als een kluizenaar, geheel voor zijn studiën en zijn zieken; hij gold bij de bevolking als een ware wonderdokter; van uren ver kwam men hem raadplegen, zijn collega's riepen hem dikwijls in consult, want ook zij vonden hem een weergaasch knappen kerel, maar slechts als het armen gold nam hij het voorstel aan. Rijken konden professors genoeg krijgen. Zijn zuster kwam nu en dan eens een dagje over; in de laatste jaren nu Duinwijk gemakkelijker te bereiken was, meer dan vroeger.